

Daniel Burstein

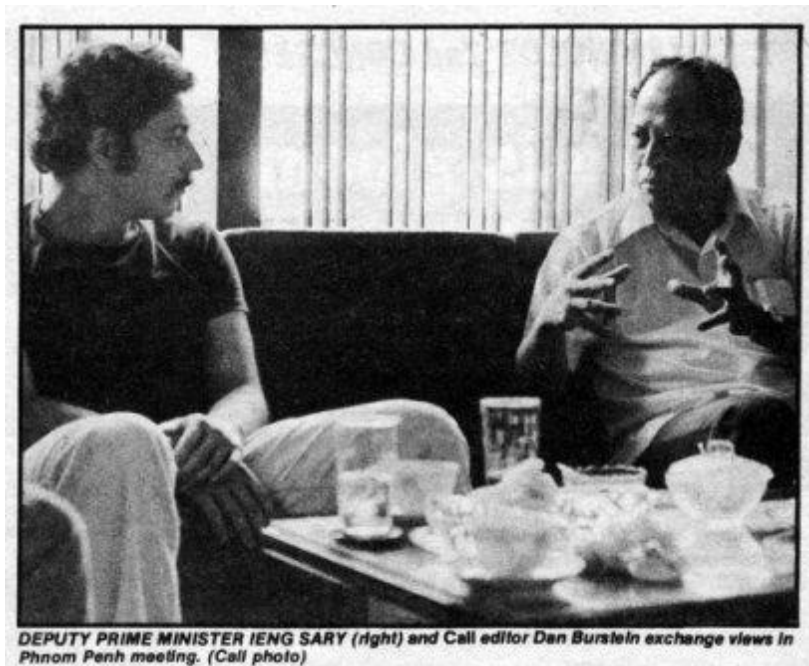
100 mil runt i fria Kampuchea

Ur *Gnistan* nr 20 1978

Om artikelförfattaren

Fram till våren 1978 hade Kampuchea varit stängt för utlänningar. Allra först var en grupp jugoslaviska journalister som spelade in en film¹ – den blev dock ingen succé. Nummer två var redaktören för den amerikanska maoistiska tidningen *The Call*, Daniel Burstein. Hans besök (i april) resulterade i en artikelserie som publicerades under maj-september samma år. Följande *Gnistan*-artikel baseras på första artikeln, som i *The Call* hade rubriken [Exclusive Eyewitness Report from Kampuchea](#). I följande nummer av *Gnistan* publicerades fler artiklar från artikelserien, som i sin helhet återfinns här:

<https://www.marxists.org/history/erol/ncm-5/index.htm#kamp>



DEPUTY PRIME MINISTER IENG SARY (right) and Call editor Dan Burstein exchange views in Phnom Penh meeting. (Call photo)

Burstein samtalar med Röda khmerernas utrikesminister Ieng Sary i Phnom Penh

1980 besökte Burstein på nytt Kina och Kampuchea och återvände desillusionerad. I artikeln [Setting the Record Straight on Kampuchea](#) erkänner han att han i artikelserien från 1978 blundat för negativa sidor av Kampuchea. Men snart drog han mer långtgående slutsatser. Han menade att utvecklingen i Kina och Kampuchea var uttryck för ”marxismens kris” och började ifrågasätta ”marxismen-leninismens grundläggande principer”.² Kritiken vann gehör i CPML (där han tillhörde ledningen), och en hård fraktionskamp följde. CPML började falla sönder och efter 3 år hade organisationen, som varit en av de största ”m-l-organisationerna” i USA, fullständigt brutit samman. Själv lämnade han CPML redan 1980. Efter ett tag förkastade han inte bara maoismen, utan även marxismen och socialistiska idéer överhuvudtaget. I stället satsade på en (ganska framgångsrik) borgerlig karriär. Han har dock fortsatt att skriva böcker om olika ämnen med politisk anknytning, bl a om Kina.³

Martin F 12/10 2017

¹ <http://www.youtube.com/watch?v=mFoWikUMXUY> och <http://www.youtube.com/watch?v=M5KoiOd1DlQ>

² Se Bursteins utkast till en politisk rapport från november 1980, [Political Report \(Working Draft\)](#). Se även dokumentsamlingen [SKP 1980-84, ett parti i kris](#), s. 2-4, som bl a innehåller citat ur rapporten.

³ Text *Big Dragon: China's Future: what it Means for Business, the Economy, and the Global Order* (1998)

Gnistan-artikeln:

”Nu arbetar vi för oss själva – inte för några herrar”

Daniel Burstein är redaktör för ”The Call” de amerikanska marxist-leninisternas [CPML] tidning. Det var en handling av symbolisk betydelse all ledarna i Kampuchea valde att som en av de första besökarna till Kampuchea inbjuda just amerikaner.

David [fel: ska vara *Daniel*] Burstein skriver:

— På grund av den omfattande omorganiseringen av samhället och det enorma nationella återuppbyggnadsarbetet har Kampuchea i stor utsträckning varit stängt för turister och utländska besökare sedan den stora segern i 1975 års revolution, som besegrade USA-imperialismen och Lon Nots marionettregering.

— Hur skulle det nya Kampuchea te sig? Vilka förändringar har skett under de senaste tre åren av revolution och socialistiskt uppbygge? Hur ligger det till med skräckhistorierna om ”folkmord” och ”brott mot de mänskliga rättigheterna” i Kampuchea. som dykt upp regelbundet i USA-pressen?

Tusen detaljer – ett svar

— Från den stund vi anlände till vi lämnade landet åtta dagar senare ställde vi upprepade gånger dessa och andra frågor. Vi frågade bönder och arbetare, unga och gamla, män och kvinnor. Vi frågade det kommunistiska partiets ledare liksom icke-kommunister.

— De besvarade våra frågor med tusentals detaljer. Men i allmänhet var svaret detsamma: Folket är fritt och befriat i det nya samhället. medan de i det gamla samhället förtrycktes omänskligt, utsögs och ofta levde på svältgränsen.

— På riksväg 7, en väg som slingrar genom många städer och byar som totalt utplånades av USAs B-52-bombräder under kriget, stannade vi en grupp bönder som byggde en ny damm vid vägkanten.

— Vi frågade dem vad tyckte om det nya samhället. En gammal man sa så här: ”Det gamla samhället var som mörkret. Det gick inte en dag utan smärta — hunger, sjukdom, arbete för feodalherrar. Nu skiner ljuset överallt i Kampuchea. Det förflutnas smarta har upphört. Vi har tillräckligt att äta, malarian har nästan sopats bort, jag har lärt mig läsa! Nu arbetar vi för oss själva, inte för några herrar.”

Tvångsarbete – före revolutionen

— Överallt vi åkte såg vi den mest oerhörda entusiasm och anda as hårt arbete man kan föreställa sig. Massornas ansträngningar riktas nu främst in på jordbruket och bevattningen för att lösa problemet med mat.

— Medan det finns tillräckligt med ris idag för att föda hela befolkningen på 8 miljoner har ristillgången inte säkrats helt mot faran för torka. Av detta skäl byggs dammar, reservoarer och kanaler överallt. Vi såg en damm, som hade legat på utländska experters ritbord i mer än 10 år. Dessa experter hävdade att den inte kunde byggas på grund av olika tekniska problem

— Men efter befrielsen avslutades dammbygget på fem månader genom att mobilisera 10 000 bönders arbete. Alla arbetade för hand, utan några maskiner.

— Vid en annan arbetsplats utmed riksväg 7 såg vi flera tusen bönder energiskt gräva en kanal. Vid denna arbetsplats stannade jag en grupp bönder och frågade dem om de visste att västpressen skrev att allt arbete i Kampuchea görs med ett gevär mot tinningen.

— De skrattade och sa att de hade hört rapporter om att sådana lögner spreds. En man sa till

mig: ”Det var på den gamla tiden som vi tvingades att arbeta. Idag är det ingen som tvingar oss.”

— En annan tillade: ”Vi har hört att gruvarbetarna strejkar i USA. Trots all den makt USA-imperialismen har och trots alla gevär så kunde de inte tvinga dessa arbetare att arbeta mot sin vilja. Hur skulle lilla Kampuchea kunna tvinga sitt fattiga folk att arbeta om de inte vill?”

Genuint stöd

— Vi reste runt mer än 100 mil under loppet av fyra dagar på Kampuchreas landsbygd och stannade varhelst vi ville stanna. Det stöd vi såg för det nya Kampuchea var överallt genuint och hjärtligt.

— En medlem i kommunistpartiet förklarade: ”Ni förstår, imperialisterna har dåligt samvete, det är därför de sprider så mycket lögn om vårt land. Under fem års krig, mellan 1970 och 1975 gjorde sig USA-imperialismen skyldig till att 800 000 av vårt folk dog, mer än 12 procent av befolkningen. Nu försöker Carter och de andra imperialisterna anklaga oss för ”folkmord” och ”massmord” för att dra uppmärksamheten från det faktum, att det är de som begått dessa barbariska brott i Kampuchea.”

En annan stor lögn som Daniel Burstein från ”The Call” avfärdar i sin första rapport är att Phnom Penh skulle vara en ”spökstad” och dess befolkning mördad och tvångsförflyttad.

I nästa nummer: ”Spökstaden” Phnom Penh, besök vid gränsen till Vietnam.

Lästips – om Pol Pots Kampuchea

Ben Kiernan (specialist på Kambodja/Kampuchea):

[Förord till "How Pol Pot Came to Power" \(2003\)](#)

[Hur Pol Pot kom till makten](#)

[Pol Pot-regimen](#)

[Pol Pot-regimen – slutet](#)

Philip Short: [Stalins mikrober](#) (utdrag ur Pol Pot-biografi, om slutskedet av Röda khmerernas välde, 1976-79)

John Pilger: [Den långa hemliga alliansen – Uncle Sam och Pol Pot](#)

Michael Vickery: [Kambodja efter Pol Pot](#).

Konflikten mellan Kampuchea och Vietnam:

[Konflikten mellan Kampuchea/Kina och Vietnam](#) (artiklar ur *Kommentar* 1977-81).

Maud Sundqvist: [Vietnam – Kampuchea](#)

Maoister om Kampuchea:

[Vad gick fel med Pol Pot-regimen? Maoistisk kritik av Pol Pots Kampuchea.](#)

[Norska maoister om Pol Pots Kampuchea](#)